

Jana Javorská

Proč

muži nenosí

podvazky

Jana Javorská

**PROČ MUŽI NENOSÍ
PODVAZKY**

ZLOMENINA

Jako každej pořádněj chlap jsem ani já nebyl zrovna svatej. No, ono slovo SVATEJ je tak trochu zavádějící. Protože, co si budeme namlouvat, svatej může být tak nanejvýš v kostele, ale ne v manželství. Kdo už si touhle institucí prošel, tak mi jasně musí dát za pravdu, že po pár letech a po pár dětech ženská zaručeně zblbne. To si pak chlap zkrátka musí nějak pomoci.

Takže jsem čas od času provětral faldy nějaký dobře stavěný kočičce. Nejsem blbej, dělal jsem to samozřejmě tak, aby na to ta moje nikdy nepřišla. Určitě by měla nějaký řeči o podvádění a tak. Copak není manželství už samo o sobě podvod? Ze začátku to vypadá slibně a pak – skutek utek.

Jenže to bych to nesměl být já, aby u toho nebyly nějaké komplikace. Když už jsem měl pěkně rozjetý jedno nový prsatý stvoření, tak jsem si, já debil, zlomil při fotbale ruku. No jo, řeknete si. Sport je sport. Ovšem já na nějakou bolest ani nemyslel, jen jsem měl pořád před očima, jak si ten dáreček rozbaluju, a teď tohle.

Už je naprosto jasný, že z toho nějakej ten pátek nic nebude. Jenže to by mi ji taky mohl nějakej frajer pěkně vyfouknout. Musím jednat. Tak jsem si ji esemeskama udržoval pěkně nažhavenou a pak jsem ji jen tak mezi řečí upozornil na takovou nepatrnou banalitu, která mě potkala, ale zásadně neohrozí moji výkonnost ani v nejmenším.

Politovala mě, jak jinak. Je to přece ženská. Tak jsem dělal chvilku hrdinu, že to moc nebolí, ale když se rozhodla, že mi to zranění musí pofoukat, bylo mi předem jasný, kdo tady komu co a kam foukne.
MANŽEL ODJEL NA SLUŽEBNÍ CESTU. VRÁTÍ SE ZA DVA DNY.

Málem mě z té zprávy trefil šlak. Přišla nečekaně a já musel zaimprovizovat, abych se zdárně a bez sebemenší známky podezření dostal z baráku.

„Jedu s bráchou na chalupu,“ nahlásil jsem doma a už jsem žhvil drát a sháněl bratra, aby mi poskytl věrohodné alibi. Za půl hodiny jsem přidal další informaci:

„Hele, asi tam přespím. Budeme opravovat střechu, budu podávat náradí,“ houknul jsem ještě na manželku a čekal jsem na reakci. „Hlavně, ať to nekomentuje, nepotřebuju to rozvádět, nebo se do toho ještě zamotám,“ modlil jsem se v duchu.

„To tam budeš platnej jako mrtvýmu zimník. Ještě si přivodíš další úraz,“ ozvalo se zamručení z kuchyně, ale mně bylo jasné, že je to místo souhlasu.

„Neboj, dám si bacha. Dyt' mě znáš.“

Popadnul jsem džísku a mazal ven, kde už na mě brácha čekal v autě.

„Ty vole, jestli to praskne, tak mě Máňa zabije a ta moje mě dorazí,“ přivítal mě brácha místo pozdravu.

„Klídek, nejsem přece žádněj břídil, ne?“

„Se ti divím, že si nedáš pokoj.“

Kroutil brácha hlavou, ale rychle vyrazil od domu, aby nás náhodou moje žena nezaměstnala oba dva.

Vysadil mě u Helenky před panelákem a odjel. Pro jistotu jsme si domluvili výmluvu a já zaplul k Helence do bytu tiše jako myška.

Když jsme byli v nejlepším, ozvaly se prudké rány na dveře. Málem mě to zabilo, ale Helenka mě uklidnila, že to je smluvené znamení se sousedkou. Oblékla si župánek a vyhlédla na chodbu.

„Helčo dělej! Jde sem tvoje tchýně. Viděla jsem ji, když jsem kouřila na balkóně. Zablokujou zatím výtah,“ popoháněla Helenku sousedka.

„Sakra, baba jedna. Ta má snad v prdeli čidlo, nebo co,“ zanáčovala Helena a rychle běžela vypakovat nápadníka z bytu.

„Sbal se! Rychle!“ houkla na mě Helenka a než jsem se rozkoukal, strkala mě ze dveří. Otevřela k sousedce a šoupla mě tam se slovy: „Neboj, Markéta se o tebe chvílku postará.“

A zabouchla za sebou dveře. Živě jsem si dokázal představit, jak tam vedle kmitá a uklízí, aby tchýně nezjistila, že tam byla pánská návštěva. Za chvílku vykoukla ze dveří a ukázala Markétě gesto, že je vše v pořádku a může uvolnit výtah.

Tak jsem se ocitl polonahý s kalhotami a bundou v ruce na chodbě cizího bytu. Jenže, co čert nechtěl, za okamžik zarachotily klíče v zámku a do místnosti vstoupil hromotluk. Jeho pohled spočinul na mých obnažených stehnech a bylo mu vše okamžitě jasné.

Jediným skokem byl v mžiku u mě a tloukl mě hlava nehlava. Než stačila zasáhnout jeho manželka, která šla mezitím do kuchyně udělat kafe, byl jsem modrý jako švestka před pálením. Řval na mě, že mě zabije, a já mu to pevně věřil, když jsem viděl plameny nenávisti, které mu šlehaly z očí.

Jednou rukou mě drapnul za tričko a druhou otevřel dveře. Vyhodil mě ven a já se skutálel ze schodů. V ruce stále ještě držel část mého trika, ze kterého mi zůstal jenom límeček na krku.

Když jsem dopadl, bylo mi ihned jasné, že u jedné zlomeniny určitě nezůstane. To už ho manželka táhla do bytu a za zavřenými dveřmi mu vše hlasitě vysvětlovala. Já se tam válel jako německej turista na pláži v Chorvatsku a bál jsem se pohnout. Za chvíli se otevřely dveře. Nejprve u bytu mojí „zachránkyně“ a poté u bytu Helenky. Z těch Helenčiných vyšla její tchýně. Když viděla tu scénu jako z telenovely, pohrdavě prohlásila směrem k Markétě:

„Nechápu, Helenko, jak tady můžete bydlet společně s takovou lůzou, která se kurví za bílýho dne.“

Shlédla na mě tím nejpohrdavějším pohledem a opatrně mě překročila. Div, že do mě nekopla. No, a já už jsem si chystal výmluvu na doma, jak jsem přes všechnu opatrnost přece jen spadl na chalupě ze střechy. Není nad předem dobře vymyšlené alibi.

CHCÍPLOTINA

Jednoho krásného dne za mnou přišel můj kamarád Ruda, jestli bych nebyla tak hodná a nepohlídala mu jeho psa. Musí nutně odjet na týden obchodně pryč a jeho doga už je chudinka v posledním tažení. Je už stará a potřebuje péči. Nemůže ji svěřit jen tak někomu. Já jsem prý ta pravá osoba na pečování.

Jak mi tak mazal med kolem huby, tak jsem mu na to jako vždy, já husa hloupá, skočila.

„Dobrá, ale jestli ten pes chcípne, tak si mě nepřej!“ varovala jsem ho jasně.

„Neboj, ještě vydrží. Veterinář říkal, že má naději přežít pár dalších měsíců.“

Tak jsem se nastěhovala do Rudova bytu. Musím podotknout, že dogu jsem viděla jednou naživo, ale ani jsem si neuvědomila, jak velký je to pes. Jmenoval se Noťas. Sice trochu podivné jméno na psa, ale jaký páníček, takové jméno.

Naštěstí jsem s ním neměla příliš mnoho práce. Dvakrát denně jsem do něho musela dostat léky a vyvenčit ho. Když jsem přišla před několika dny k Rudovi pro instrukce, pes ležel v pelechu a spal. Na moji přítomnost jen zvedl hlavu a to bylo vše. Zase ihned spokojeně ulehl, když viděl, že nejsem potencionální nepřítel jeho pána.

Jaké však bylo moje překvapení, když jsem se první den rozhodla, že spolu půjdeme na procházku. Po hodinovém přemlouvání všemi možnými povely, aby Noťásek milostivě vstal a šel se mnou ven, se konečně rozhoupal a pomalu se zvedl na všechny čtyři. V ten moment jsem zírala do očí Psa Baskervilského. Čenichama jsme to měli k sobě asi tak nastejno. Tak jsem nasadila tomu koňovi ohlávku a vyrazili jsme společně na procházku.

Venku na nás lidé podivně pokukovali, ale já se statečně držela v blízkosti toho obra a tvářila se, že ho vedu já a ne naopak. Stačilo jen, aby trochu škubnul hlavou, a už jsem musela přidat do kroku. Naštěstí

jsme jen obešli lavičku před domem a pes vypustil asi stokilovou hroudu. Pracně jsem ji s velkým sebezapřením a žaludkem až v krku musela nabrat do pytlíku. Opatrně, jako pyrotechnik nesoucí bombu, jsem ji přemístila do odpadkového koše. Rázem byl plný až po okraj.

Notásek mě za to líbezně oblízl celý obličej, takže jsem si připadala, jako kdyby na mě otevřel tlamu vetřelec a chystal se mě sežrat. Smrad vycházející z té mohutné psí tlamy by zabil i orla v letu. Málem jsem tam omdlela. Psí sliny mi ulízly ofinku k jedné straně a skapávaly mi po bradě do výstřihu. Mít knírek, vypadám jak Hitler.

Rychle jsem se snažila vylovit z kapsy papírový kapesník a utřít tu katastrofu na mém obličej. Vzpamatovala jsem se v momentě, kdy se Notásek rozhodl k návratu domů a škulbl vodítkem tak silně, že mi málem vykloubil rameno. To byl jasný signál a já se neodvážila protestovat. Poslušně si mě odvedl zpátky do bytu. Tam opět zalehl do svého smradlavého pelechu a chrápal.

Druhý den už jsem šla na vycházku vyzbrojena ručníkem a vlhčenými ubrousky, kterými se utírají prdelky kojencům. Věděla jsem, že dokážou zlikvidovat jakoukoli i zaschlou špínu neodstranitelnou ani nejagresivnějšími rozpouštědly.

Stejně jsem se musela po návratu ihned osprchovat. Notásek si kýchnul v momentě, kdy měl plnou tlamu čehosi, co zrovna našel někde pod stromem a přinesl mi to v zubech ukázat. Nebudu se pít po tom, co to vůbec bylo, ale raději jsem naši vycházku ihned ukončila, abychom nepotkali nějakého souseda.

Předposlední den mojí služby té obludě (myslím tím psa, ne páníčka) jsem jako každý den zachrastila obojkem, že půjdeme na procházku. Zachrastím jednou – nic, podruhé – nic, potřetí – zase nic. To už mi bylo divné, a tak jsem zatahala Notáse za nohu. Ani se nehnul. Běžím pro zrcátko, abych zjistila, jestli dýchá. Nic. Konec. Tragédie. Notásek chcípnul.

Nešťastná volám Rudovi, co se stalo. Chvilku přemýšlel a pak povídá: „Víš co, Hani? Nalož ho do kufru, co mám pod postelí, a odnes ho k veterináři. On už se o něj postará.“ „Blázníš? Chceš říct, že mám toho stokilovýho pakoně táhnout přes celou Prahu?“ zděsila jsem se.

„Ale no tak, Hani, vždyť jsou to jen dvě stanice metrem. To zvládneš. Prosím.“

A já se zase nechala ukecat. Asi proto, že Ruda byl ze smrti toho chudáka Noťáska tak smutnej.

Tak jsem tedy milého hafana zabalila do igelitu, naložila do kufru a šmejkla se s ním do metra. Na eskalátorech mě oslovil takový pohledný mladík, a tak jsem se s ním dala do řeči.

„Kam se stěhujete, slečno?“ vyzvídal ten Don Juan.

„Jenom tady kousek,“ nechtělo se mi říkat, že vezu chcíplého psa k veterináři, tak jsem statečně mlžila.

„A co máte v tom kufru, knihy?“ ptal se zvědavě dál.

„Kdepak knihy, Noťase,“ odpověděla jsem po pravdě, ať si to chlapec přebere.

„Noťasy?“ nevěřil.

„Jo, přesně tak.“

„Tak já vám s tím pomůžu,“ nabídl se ochotně.

„To budete hodnej. Ten pacholek je těžkej jako kráva, už mě bolí ruce.“

Mladík zvedl kufr, ale zase ho ihned položil.

„Teda vy máte páru,“ obdivoval moji výdrž.

„To víte, když každý den taháte Noťase sem a tam, tak musíte mít páru,“ chvástala jsem se vesele.

Mezitím přijelo metro a mladík popadl kufr a pomohl mi s ním dovnitř.

„Pojeď s vámi. Náhodou mám stejnou cestu.“

Byla jsem ráda, že se nemusím dřít s těžkým břemenem. V kapse mi pípnul telefon a přišla mi zpráva od Rudolfa. Snažila jsem se mu odepsat, že právě cestuju s Noťáskem k veterináři, jak mi nařídil, a přestala jsem dávat pozor na svůj kufr. Za okamžik jsem si uvědomila, že dveře soupravy se právě zavřely a můj pomocník peláší s chcíplým Noťáskem v kufru z metra ven.

„Panebože!“ hrklo ve mně. „Co teď budu dělat?“

Jenže než jsem se stačila rozkoukat, vlak už ujížděl do další stanice. Zlodějíček byl na cestě do zastavárny. Určitě si myslel, jak se pěkně napakuje. Ten se bude divit, až otevře kufr, a tam na něho bude civět uslintaná obří tlama Rudolfova miláčka. Tak jsem na příští zastávce vystoupila a vrátila se domů.

„Tak jak jsi pořídila?“ vyzvídal Ruda, když se vrátil z cest.

Bylo mi trapně a bála jsem se mu říct, co jsem provedla s jeho mazlíčkem, proto jsem zvolila taktiku, aby ho to příliš nerozrušilo.

„Odevzdala jsem ho i s kufrem.“

„Moc ti děkuju. Já bych to asi nedokázal. Trhalo by mi to srdce.“

Strachy jsem ani nedýchala a rychle jsem se rozloučila. Za týden mi volal Rudolf.

„Můžeš mi říct, kam jsi odnesla můj kufr s Noťáskem?“ křičel do telefonu.

Tušila jsem průšvih, ale statečně jsem se držela původní verze.

„To by mě teda zajímalo, jak se pak ten kufr mohl dostat až k policajtům? Včera mi ho přivezli, že ho někdo našel na ulici. Našli mě podle adresy, kterou jsem tam měl napsanou na lístku z letiště.“

Přímo jsem se děsila toho, co bude následovat. Ovšem Ruda pokračoval.

„Netušil jsem, jestli je Noťas ještě uvnitř, tak jsem raději řekl, že mi kufr ukradli.“

Policista mu ho vítězoslavně předal, aby Ruda ocenil dobrou práci policie. A tak obdržel svého mazlíčka zpátky v poněkud tekutém stavu. Byl to pro něho šok, ale od té doby už po mě nikdy nic nechtěl.